

Arrest

nr. 81 448 van 21 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 5 mei 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 maart 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaten D. ANDRIEN en E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 20 maart 2010 en op 12 januari 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 maart 2011, met kennisgeving op 6 april 2011, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag in tegenstelling tot wat het verzoekschrift stelt ontvankelijk maar ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 20.03.2010 en 12.01.2011 werden ingediend door :

A. A. (R.R.: (...))

geboren te Kvanada op 28.06.1958

+ echtgenote:

K., U. (R.R.: (...))

geboren te Kvanada op 04.09.1958

+ kinderen:

A., M. (R.R. (...))

geboren te Kvanada op 02.09.1983

A., A. (R.R. (...))

geboren te Kvanada op 12.09.1987

A., P. (R.R.: (...))

Geboren te Kvanada op 17.07.1992

Allen van nationaliteit: Russische Federatie

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkenen beroepen zich op punt 1.1 van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Zij dienden een eerste asielaanvraag in op 08.08.2006, die afgesloten werd op datum van 26.02.2009 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure bedroeg 2 jaar en iets minder dan 7 maanden en dus niet de vereiste 3 jaar (voor families met schoolgaande kinderen) om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsregularisatie op basis van punt 1.1. Op 20.08.2009 dienden betrokkenen een tweede asielaanvraag in.

Deze aanvraag werd afgesloten op 04.10.2010 eveneens met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de tweede asielprocedure van betrokkenen bedroeg 1 jaar en iets minder dan 2 maanden en was dus eveneens niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkenen menen dat zij in aanmerking komen voor een regularisatie op basis van punt 1.1, aangezien hun tweede asielaanvraag aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd overgemaakt en dus in acht werd genomen en zodoende de beide asielprocedure mogen opgeteld worden, waardoor zij de termijn van 3 jaar bereikt hebben. Zij verwijzen hierbij naar het vademecum dat opgesteld werd ter verduidelijking van de instructie van 19.07.2009. Welnu, dit vademecum bepaalt met betrekking tot de berekening van de termijn voor punt 1.1 ondermeer dat: “Als u verscheidene asielaanvragen hebt ingediend, kan de duur van de tweede asielprocedure worden meegerekend indien die tweede asielaanvraag ontvankelijk is verklaard.” Hierbij dient opgemerkt te worden dat de asielprocedure sinds 01.06.2007 grondig hervormd werd.

Voordien was de onderzoeksfase opgesplitst in een ontvankelijkheidsfase en een gegrondheidsfase. In de asielprocedure sinds 01.06.2007 is deze opsplitsing weggevallen en wordt de asielaanvraag nadat hij door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt werd aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, onmiddellijk ten gronde onderzocht. Aangezien er geen ontvankelijkheidsfase is in de hervormde asielprocedure, kan van een asielaanvraag ingediend na 01.06.2007 dus niet gesteld worden dat ze ontvankelijk werd verklaard. Zodoende kan de tweede asielaanvraag van betrokkenen niet meegeteld worden voor de berekening van de termijn van 3 jaar. Bijgevolg komen

betrokkenen niet in aanmerking voor een verblijfsregularisatie op basis van punt 1.1 van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkenen sinds 08.08.2006 in België verblijven en schoolattesten van hun dochter voorleggen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Deze elementen doen niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie van 19.07.2009...."

2. Rechtspleging

Verzoekers precisieren ter terechtzitting dat de vermelding op pagina 1 van het verzoekschrift, dat het beroep gericht is tegen een beslissing die de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart, berust op een materiële vergissing, bedoeld wordt de beslissing die de aanvraag om machtiging tot verblijf, hoger voornoemd, ongegrond verklaart.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers aan: *"Schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsprincipe, van artikelen 9 bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, manifeste appreciatiefout."*

Het middel luidt als volgt:

"De bestreden beslissing volhardt dat het verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Uiteenzetting van de rechts bepalingen

Artikelen 2 en 3 van de wet van 28 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite, evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, T. en COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).

Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (R.V.V.nr. 42583 van 29 april 2010).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Toepassing van deze rechts bepalingen

Een onderdeel van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Betrokkenen menen dat zijn in aanmerking komen voor een regularisatie op basis van punt 1.1., aangezien hun tweede asielaanvraag aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd overgemaakt en dus in acht werd genomen en zodoende de beide asielprocedure moge opgeteld worden, waardoor zij de termijn van 3 jaar bereikt hebben. Zij verwijzen hierbij naar het vademecum dat opgesteld werd ter verduidelijking van de instructie van 19 juli 2009.

Welnu, dit vademecum bepaalt met betrekking tot de berekening van de termijn voor punt 1.1. ondermeer dat: "Als u verscheidene asielaanvragen hebt ingediend, kan de duur van de tweede asielprocedure worden meegerekend indien die tweede asielaanvraag ontvankelijk is verklaard". . Aangezien er geen ontvankelijkheidsfase is in de hervormde asielprocedure, kan van een asielaanvraag ingediend na 01/06/2007 dus niet gesteld worden dat ze ontvankelijk werd verklaard. Zodoende kan de tweede asielaanvraag van betrokkenen niet meegeteld worden voor de berekening van de termijn van 3 jaar. Bijgevolg komen betrokkenen niet in aanmerking voor een verblijfs-regularisatie op basis van punt 1.1. van de vernietigde instructie van 19 juli 2009".

De tweede asielaanvraag werd in overweging genomen door de Dienst vreemdelingenzaken krachtens artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en overgemaakt

aan het Commissariaat generaal voor onderzoek. De aanvraag werd niet "ontvankelijk" verklaard door het Commissariaat generaal aangezien een zulke beslissing niet langer de dienst vreemdelingenzaken genomen kan worden.

In die zin, zijn verzoekers het volledig met verwerende partij eens.

Daar waar verweerder niet gevolgd kan worden, is wanneer ze verwijst naar het Vademecum betreffende de instructies van 19 juli 2009.

Het is algemeen bekend dat er twee versies van deze vademecum opgesteld werden.

De eerste versie behield inderdaad de zin zoals hernomen door de bestreden beslissing:

"Als u u verscheidene asielaanvragen hebt ingediend, kan de duur van de tweede asielprocedure worden meegerekend indien die tweede asielaanvraag ontvankelijk is verklaarde"...

Ten eerste is de interpretatie van verwerende partij volledig inadequaat daar die berekening geen toepassing zou vinden op de meeste tweede asielaanvragen. Het merendeel van de mensen die in dit criterium zouden vallen, hebben een tweede asielaanvraag ingediend na 1 juni 2007. Die groep mensen uitsluiten om beroep te doen op dit criterium neemt elke effectiviteit van dit criterium weg. De interpretatie van verwerende partij is zinloos; in plaats van "ontvankelijk" moet "in overweging" gelezen worden.

Ten tweede, werd het Vademecum licht herwerkt, en precies op het onderdeel dat ons in dit dossier interesseert.

Zo werd een nieuwe vademecum gepubliceerd. Pagina 2 van deze Vade Mecum (stuk 2) wist elke onduidelijkheid uit.

"Als u verscheidene asielaanvragen hebt ingediend, kan de duur van de tweede asielprocedure worden meegerekend indien die tweede asielaanvraag in overweging werd genomen".

Bijgevolg beging verweerder een zorgvuldigheidsfout, een manifeste appreciatiefout en schoot tekort in haar plicht op afdoende motivering.

Verzoekers vroegen om geregulariseerd te worden op basis van hun langdurige asielprocedure.

Ondanks het gebrek aan wettelijke basis kan verwerende partij de richtlijnen van de minister niet zomaar naast zich neerleggen. De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006 een weigering van regularisatie waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is (RvS nr 157.452, 10 april 2006).

Op de website van verwerende partij, is onder de titel "REGLEMENTERING", de "Instructie betreffende de toepassing van het oude Artikel 9, lid 3 en het Artikel 9bis van de wet van 15 december 1980" te vinden.

Deze rechtsbron bestond al en was reeds vermeld op de website op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Deze niet vernietigde instructie vermeldt dat: "Hierbij verzoek ik u onderstaande specifieke situatie aan de bijzondere omstandigheden van prangende humanitaire aard te voegen die aanleiding kunnen geven tot de afgifte van een verblijfsmachtiging in toepassing van het oud artikel 9, lid 3 en artikel 9bis van de wet

Ter herinnering, de vreemdelingen die zich in volgende prangende humanitaire situaties bevinden, kunnen een verblijfsvergunning bekomen:

- Vreemdelingen met een onredelijke lange asielprocedure van 3 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 4 jaar (alleenstaanden, andere families) voor de asielinstanties » https://dofi.ibz.be/nl/20090326%20%20Instructies%20van%20de%20minister%20inzake%20art%209bis_Nl.pdf;

Twee opeenvolgende asielprocedures konden tot 19/7/2009 opgeteld worden wanneer de tweede asielprocedure ontvankelijk verklaard werd. De periode tussen de asielaanvragen werd niet meegeteld. De "ontvankelijk" verklaring werd echter afgeschaft op 1/6/2007. Deze regel geldt dus enkel voor oude asielprocedures. Sinds de nieuwe procedure, kunnen asielaanvragen die in overweging genomen werden, opgeteld worden, op voorwaarde dat er geen misbruik gedaan werd van de verschillende procedures.

Verzoekers maakten geen misbruik van hun tweede asielprocedure. In totaal, duurde hun asielprocedure 3 jaar en 8 maanden. Ze hebben schoolgaande kinderen en dienden in bezit gezet te worden van een verblijfstitel voor onbepaalde duur."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verzoekers voeren de schending aan van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsprincipe, van artikel 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, manifeste appreciatiefout.

Verzoekers vroegen geregulariseerd te worden op basis van hun langdurige asielprocedure.

Zij verwijzen naar de website van de verwerende partij, die onder de titel “reglementering” een instructie vermeldt om families met schoolgaande kinderen met een asielprocedure van drie jaar, te regulariseren.

Verzoekers wijzen op een licht herwerkt tweede Vademecum waarin wordt gesteld op pagina 2 dat indien er verscheidene asielaanvragen zijn ingediend, de duur van de tweede asielprocedure wordt meegerekend indien de tweede De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de versie van het vademecum waarnaar verzoekers verwijzen inhoudelijk niet verschilt van het vademecum waarnaar in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen. Het betreft het vademecum van 25 september 2009.

Met betrekking tot de duur van de asielprocedure wordt daarin Wat de berekening van de termijn betreft: — De duur van de procedure wordt berekend vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken tot de datum van betekening van een uitvoerbare beslissing waarmee de asielprocedure wordt afgesloten (DVZ, CGVS, VBC of RVV)1.

— Indien de Raad van State of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing over de asielaanvraag heeft vernietigd, wordt de termijn waarbinnen die instantie een uitspraak doet, meegerekend. De termijn die de betrokken asielinstantie nodig heeft om opnieuw over de asielaanvraag te beslissen, wordt ook meegerekend.

- Als u verscheidene asielaanvragen hebt ingediend, kan de duur van de tweede asielprocedure worden meegerekend indien die tweede asielaanvraag ontvankelijk is verklaard

— de termijn van 3 jaar is van toepassing op gezinnen met school gaande kinderen en de termijn van 4 jaar is van toepassing op alleenstaanden en gezinnen zonder school gaande kinderen.”

Het woordgebruik “ontvankelijk “ wijst op de periode waarin de asielprocedure werd ingeleid.

De ontvankelijkheid van de asielaanvraag werd door de dienst vreemdelingenzaken onderzocht totdat de wet van 15 september 2006 dat onderzoek af schafte. Die regelgeving ging van kracht op 1 juni 2007.

Het ontvankelijkheidonderzoek nam daardoor een definitief einde vanaf 1 juni 2007.

Er wordt bijgevolg enkel rekening gehouden met de duur van opeenvolgende asielaanvragen voor zoveel als die zijn ingediend voor 1 juni 2007.

Dat is het criterium dat door het bestuur wordt gehandhaafd.

De tweede asielaanvraag van verzoekers dateert van 20 augustus 2009, te weten van na de wetswijziging en nadat de instructies in verband met de nieuwe regularisatieregeling werden gepubliceerd.

Met betrekking tot de evaluatie van de duur van de asielprocedure bevat de bestreden beslissing de motivering in extenso.

Verzoekers kunnen zich terdege vergewissen van de reden waarom de bestreden beslissing is wat ze is.

Er kan niet worden aangenomen als zou die motivering onredelijk zijn.

Voor zoveel als nodig verwijst de verwerende partij naar de vaste rechtspraak van de Raad, zoals verwoord in het arrest nummer 51.809 van 29 november 2010, rolnummer 58.984, waarin een gelijkaardige problematiek wordt beoordeeld.

De verwerende partij hecht in bijlage aan deze nota de pagina's 7 tot en met 13 van voormeld arrest, voor het gemak van lectuur.

Het door verzoekers aangehaalde middel mist iedere grond.”

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingen-

wet en worden de redenen gegeven waarom de verwerende partij meent de aanvraag ongegrond te moeten verklaren.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers voorhouden dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt en volgend motief bekritisieren:

“Betrokkenen menen dat zij in aanmerking komen voor een regularisatie op basis van punt 1.1, aangezien hun tweede asielaanvraag aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd overgemaakt en dus in acht werd genomen en zodoende de beide asielprocedure mogen opgeteld worden, waardoor zij de termijn van 3 jaar bereikt hebben. Zij verwijzen hierbij naar het vademecum dat opgesteld werd ter verduidelijking van de instructie van 19.07.2009. Welnu, dit vademecum bepaalt met betrekking tot de berekening van de termijn voor punt 1.1 ondermeer dat: “Als u verscheidene asielaanvragen hebt ingediend, kan de duur van de tweede asielprocedure worden meegerekend indien die tweede asielaanvraag ontvankelijk is verklaard.” Hierbij dient opgemerkt te worden dat de asielprocedure sinds 01.06.2007 grondig hervormd werd.

Voordien was de onderzoeksfase opgesplitst in een ontvankelijkheidsfase en een gegrondheidsfase. In de asielprocedure sinds 01.06.2007 is deze opsplitsing weggefallen en wordt de asielaanvraag nadat hij door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt werd aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, onmiddellijk ten gronde onderzocht. Aangezien er geen ontvankelijkheidsfase is in de hervormde asielprocedure, kan van een asielaanvraag ingediend na 01.06.2007 dus niet gesteld worden dat ze ontvankelijk werd verklaard. Zodoende kan de tweede asielaanvraag van betrokkenen niet meegeteld worden voor de berekening van de termijn van 3 jaar. Bijgevolg komen betrokkenen niet in aanmerking voor een verblijfsregularisatie op basis van punt 1.1 van de vernietigde instructie van 19.07.2009.”

Aldus blijkt dat verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, wat een onderzoek vergt van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers stellen, naast een theoretische uiteenzetting over de rechtsregels en -beginselen die zij geschonden achten, dat de bestreden beslissing ten onrechte de interpretatie weerhoudt van de eerste versie van een vademecum betreffende de instructie van 19 juli 2009 terwijl er twee versies bestaan. De interpretatie die de bestreden beslissing weerhoudt is inadequaat en zinloos. Verzoekers menen dat de tweede herwerkte versie van het vademecum stelt dat de duur van de tweede asielprocedure moet worden meegerekend in de totale duur van de asielprocedures indien deze tweede asielaanvraag in overweging werd genomen. Door dit niet te doen schiet de verwerende partij tekort in haar zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht. Verzoekers willen geregulariseerd worden omwille van hun langdurige asielprocedure en vragen de toepassing van de “richtlijnen”, bedoeld wordt *“Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980”* en verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State. Zij wijzen erop dat in totaal hun asielprocedures drie jaar en acht maanden hebben geduurd en dat zij schoolgaande kinderen hebben. Aldus blijkt dat verzoekers de toepassing vragen van de criteria voorzien in de instructie die bestond voor de instructie van 19 juli 2009 en waarvan verzoekers erop wijzen dat deze niet is vernietigd.

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan en wordt aan de partijen gevraagd wat hun standpunt ter zake is. De advocaat van verzoekers zet uiteen dat de toepassing van de voornoemde

instructie van 19 juli 2009 wordt gevraagd, alsook de toepassing van een instructie *“van 2000 en 2002 die nadien door de minister van Binnenlandse Zaken Dewael werd gebruikt”*, zonder verdere precisering die de Raad toelaat te weten welke instructie verzoekers bedoelen.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partijen. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Een zelfde redenering dient toegepast te worden op de instructie waarnaar verzoekers in het verzoekschrift verwijzen, zoals die bestond voor de inmiddels vernietigde instructie van 19 juli 2009. In de mate dat verzoekers toepassing vragen van een criterium van een instructie die bestond voor 19 juli 2009, en in de mate dat zij toepassing vragen van de instructie van 19 juli 2009 is het geheel van het betoog van verzoekers erop gericht te verduidelijken dat zij een asielprocedure hebben doorlopen die langer dan drie jaren heeft geduurd en, gelet op het bestaan van schoollopende kinderen, de verwerende partij een machtiging om verblijf moet toekennen. Zij vragen in essentie een strikte toepassing van een voorwaarde van een instructie: door het doorlopen van een asielprocedure langer dan drie jaren aangezien er schoolgaande kinderen zijn, dient volgens verzoekers een machtiging tot verblijf te worden toegekend. Zij vragen in essentie een strikte toepassing van criteria voorzien in instructies, zodat deze criteria worden toegepast als een dwingende voorwaarde die niet in artikel 9bis van de vreemdelingenwet is voorzien. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van de verzoekende partijen inzake de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet dienstig.

In de mate dat verzoekers toepassing vragen van andere instructies, is het de Raad niet duidelijk welke instructies worden bedoeld en vermog een instructie niet op dwingende wijze criteria toevoegen aan de wettelijke bepalingen. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziet geen dwingende voorwaarde in de zin dat een bepaalde duur van de gevoerde asielprocedures moet leiden tot de machtiging tot verblijf.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN